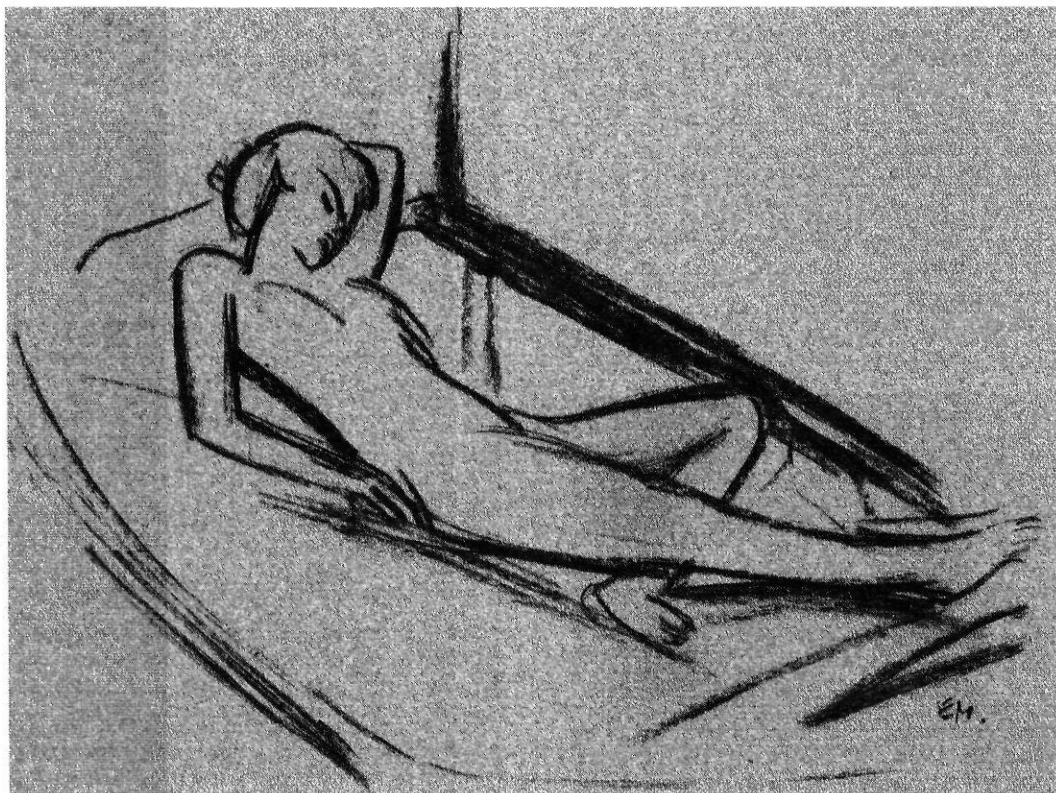

Al marge dels

LES EDATS DE L'AMOR

Al principi hi havia l'edat d'or.
El desig era el sol que il·luminava
la selva espessa dels bells sentiments—
les ganes de servir per una causa,
de córrer el món sencer parlant de pau,
ofrenes a un altar individual.
No calia dir res, i les paraules
eren un acompanyament molt pobre
del gran missatge: la mirada encesa.
Això era abans d'entendre què vol dir
ser posseït i posseir, ser algú;
abans de la recança pel que falta.
Tot era plenitud sense propòsit—
delectança en un nom, somnis que feien
tan dolç el despertar, i moltes cartes
practicant èmfasis, i la lectura
obsessiva, confusa dels indicis
de gratitud, o de fe o d'esperança,
en la cara estimada, cada gest
cohibit o excessiu. Fins que l'afany

va fer córrer l'enginy, i ens crèiem savis
en qüestió d'amor només perquè
sabíem que estimàvem —podem dir-ne
edat de plata—, i érem les mateixes
criatures en cerca de carícies.
I encara ens preguntem per què vam perdre
el paradís, si és que vam ser enganyats
per algú més dolent o si és que estem
condemnats a patir i tot lligam
és sols una harmonia d'egoïsmes.
Ja no érem innocents, tampoc perversos.
Triàvem objectius, provàvem sort,
i protagonitzàvem una història.
Certament que hi havia unes regles,
però l'atracció i l'intercanvi
tenien un discurs massa elevat,
i un dels plaers més grans era trencar-les.
No vam poder evitar patir. El risc
era més alt en el que seduïa
que no pas en el seduït, que sempre

és el primer a escapar de la trampa.
I després va venir l'edat de bronze,
amb l'instint de poder que els sofriments,
que sabíem absurds, van esmolar-nos.
Havíem descobert la por al fracàs,
que és la pitjor derrota, i l'evitàvem
amb les riques disfresses de l'orgull.
Ens ho teníem tot permès, els altres
serien una escorta, o el botí
d'aquells que ens crèiem semidéus eterns.
La benaurança va acabar aviat.
Troia va caure, en queden els records.
Som a l'edat de ferro, i hi ha treballs,
no pas la glòria que delejàvem.
Mirem enrere, menys amb esperança
que amb el convenciment que val la pena
refer el camí de la felicitat,
ara en ombres, tornar en aquella llum,
treure del laberint on l'hem tancada
la primera virtut del lliurament.

meus dies

Manuel Castaño

SUPERVIVÈNCIA

No sabran res de tu. Hauré perdut
les altres notes de l'entusiasme,
els teus apunts al marge dels meus dies,
les fotos que esglaonen els records.
No patiran de tu cap confidència,
no els farà res haver vingut després.
Seràs un nom en una agenda vella,
part d'un paisatge que ningú no mira.
Només jo puc saber que en el paisatge
hi has passat com la llum, i que ara encara,
sense el que és teu no s'hi veuria res.
Només jo sé que en rebran molt, de tu,
i que en mi trobaran el teu valor,
l'única fidelitat que em puc permetre.
Perquè a ningú no puc estimar menys
del que a tu t'he estimat. I em veuràs viure
tan fidel i tan fort, tan desitjable
com hauria volgut ser-ho per tu.

NARCÍS

Que no t'enganyin les seves cadenes,
l'or que en la seva pell destaca com una bandera,
les marques del desig, ni quan has estat tu a encendre'l,
els crits del goig que vol ser goig per sempre...
Comença a témer que no siguis tu l'esclau,
que tot el que se't dona és per robar-te més.
Només la teva vida tens, i teu n'és l'argument.
No deixis que els comparses corrin tant per l'escenari,
ni el decorat l'enganyi amb colors ideals,
que cap actriu no es cregui la primera,
i sobretot, quan totes elles vegis
que se'l saben de cor, el paper que els demanes,
no pensis que te'l diuen amb el cor.
Sospesa el seu amor com sents el seu perfum,
deixa que t'embriaguin els sentits
com un plàcid passeig sota la lluna.
Que no s'enduguin res de tu. Sigues sencer per tu,
tot el que és teu ets tu. I si és que has de morir,
que no sigui de cap recança ni de cap afany;
que res que hakis perdut no et robi un instant d'alegria,
que res que hakis volgut no et deixi cap senyal d'afebliment.
Si has de morir, que res no et consumeixi,
que sigui en pau, i en l'única certesa que t'és dada.

L'ESPIA

És la sorpresa de sentir que no hi ha cap misteri,
i que la veritat no cal anar a buscar-la.
És entendre que el bé i el mal són una sola xarxa
que sosté el món, i que no es poden destriar.
És perdre's un instant, en la vivesa de la nit,
per damunt de dos cossos que s'han fet feliços,
i sentir que no hi són però que la felicitat
és per sempre, després dels vaivens del dia.
És el descobriment de l'ànima, sola i segura,
mirant indiferent, en una gran distància.

GALERIE DES GLACES

Per més que igual als semidéus et vulguis
i, treballat de mites, al teu cel
s'envoli la mirada, hi ha els miralls,
i és el que els altres han de veure en tu
que t'estableix els límits –a la llum
del sol final, cada dia més vella–,
flama només entre les altres flames.